

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloquentia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

De praua imitatione, seu Cacozelia. Capvt X.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](#)

ταὶ πνεύματι τὸν θόρον, ὅν καὶ τὸν πυ-
θανόν. Οὐχεὶς διάδοι πληγίασσαν. Ἑνδα-
ργμάτῃ γένεται ανατοκόν, ὃς φάσιν, ἀποντι-
θεον αὐτόν, καὶ ἐγκύμονα τὸ δαμονίον κατισ-
πέντε διωκόμενος, παρατίχει χρησιμότερον
καὶ ἐπιτονον. Οὔτως ἀπὸ τὴν αἴραν
μεγαλοφύλακας εἰς τὸ στρατόν ἐγένετος οὐ-
χας, ὃς ἀπὸ ιερῶν σομίων ἀπορροᾷ τινες φέ-
γονας οὗτοι. Ἐν θητεινόμονος οἵ μηλιτανοί
εασικοὶ τὸν ἑρεύων σωματιθρότων μεγέθει.

Vides imitatores ab eo, cum Sibilla, libros
cum antro Phœbi pleno cœlesti halitu, scri-
pta, & dicta ab imitatione, cum oraculis con-
ferti.

Vt imita-
tionis.Præclarum
simile.

Alia est (inquit) præterea ad orationis gra-
uitatem via, quænam vero, & qualis: Magnorum
Oratorum, & Poetarum imitatio. Multi
enim alieno spiriti, quasi coelesti afflati inci-
tanur, & Sibyllam imitantur, quæ vaticina-
batur in tripode. Illic est terra hiatus, & ingēs
latebra, quæ (vt aiunt) diuinum quandam spi-
rat, & egerit halitum, quo mens Vatis afflata,
celesti quadam vi tute affluebat. Simile quid-
pian contingit, in eruditissimorum hominum
libris, quos dū legimus, nescio quo pacto, quasi
è sacris quibusdam spiraculis halitus emanant
in animos, qui inde afflati, & diuino furore
percipi, effata pronuntiant.

De prava imitatione, seu Caco-
zelia.

C A P V T X.

Aelia de a-
nimal li. 7. **I**Mitari quidem res est, ut videtur, omnibus
in promptu, sed bene mitari, haud ita facile
est, ac existimatur ab imperitis, qui à summis
auctoribus acceptas virtutes virio dedecorant
imitationis. Occurrit hic mihi festiva quædam
historia, que narratur ab Aeliano: infantulum
inquit, forte nutrix de more, fascijs euolu-
tum abluens in pelvis tractabat, abluendumque,
& pannis iuaniæ circumiectum, reponen-
bat in cunis: quod ex eminenti loco prospes-
cans simia, ut est animal non modo impor-
tunæ, sed, & peruersæ plerumque imitatio-
nis, idem tentare voluit, cumque infans re-
motis custodibus iacentem introspexisset in
cunis, senectella, quæ tum patebat in aedes il-
labitur, ac primum pulsionem arripit, fascijs ex-

plicat, & post varias gesticulationes aquama
succensis carbonibus forte calescenrem in mi-
serum corpusculum effudit. Hoc ipsu[m] faciūt
praui imitatores, qui circa alieni ingenij fa-
tus, ut similia gesticulati, sua demum imperitia
deprauant: hoc agnoscet solers imitator
Virgilius, cui cūm furta, & Homericæ opes
obijcentur, fatebatur quidem ingenue, quod
erat, se Homer imitatorem esse, sed suos ad-
uersarios infelices Musarum partus, facilius
clauam Herculi extorturos, quam pro dignita-
te, vel versiculum quidem Homericum imi-
tarentur. Ex ea peruersitate imitandi tractum
est *γνωζήλιος* vitium apud Græcos celeberrimi,
cuius meminit Lucianus: γίνεται δὲ
ώστε περ λόγοις ὄντος εἰς σύχοντες καὶ πρός τὸν
πολλὸν λεγομένην κακοζῆλια, ἐπειθανό-
τεον τὸ μημέντες, καὶ πέμπετε δέοντος εἰπιτε-
νο τον.

Contingit, inquit in orationibus, sic in sal-
tatione ea, quæ prava a multis imitatio appelle-
latur, corum, qui menturam excedunt imita-
tionis, & ultra decorum extendunt.

Demetrius Phalereus comprimus auctor, sibi
dos sensus κακοζῆλους appellat, πολλάκις μὲν **Phal.**, de-
τάδιανη θυρόντα, καὶ ὡς νοῦν ἐνομάζον εἰούσση-
μένη κακοζῆλον. **Quint.** lib. 2. c. 3. κακοζῆλον,
latine reddit malam affectationem, additique
κακοζῆλον vocari, qui quid est ultra virtutem,
quod ies ingenium iudicio careret, & specie boni
fallitur omnium in eloquentia vitiorum pes-
simum.

*Lucia. de
saltatione.*

De virtutis imitationis.

C A P V T XI.

Plurima imitationis virtus recēseri possunt.
Primum est corum, qui in ipso limine of-
fendunt, & exemplaria sibi proponunt imitā-
da ex se viriosa, quibus dēcide cum priuatis
errores adstruant, noua subinde monstrâ pa-
iunt. Quid enim sperari alind, aut expectari o-
portet cum cœci sibi cœcos duces adhibeant?
& illud iuuenibus imperitis satis est familia-
re, qui, cūm aut duce in studijs sint destituti,
aut si habeant, bene monenter parum iureti,
ad libros quoquis adhærescent, & quām au-
dissimē compilant, rati aliquando se rhabau-
ros grandes imuenisse, vbi omnia sunt scul-
ptura. Et etiam plerumque, ut uillante suauis-
tatis,